

TANÚSÁG

A Szent Márton Plébánia lapja

► Üzenet testvéreinknek 2018-ból

Templomunkat és vele együtt a keresztet és gömböt 2018 nyarán újíttottuk fel 60 millió forint állami támogatásból. A felújítást Gáspár István plébánossága, Heininger Ferenc világi elnöksége idején a nagymarosi székhelyű Hód kft. végezte.

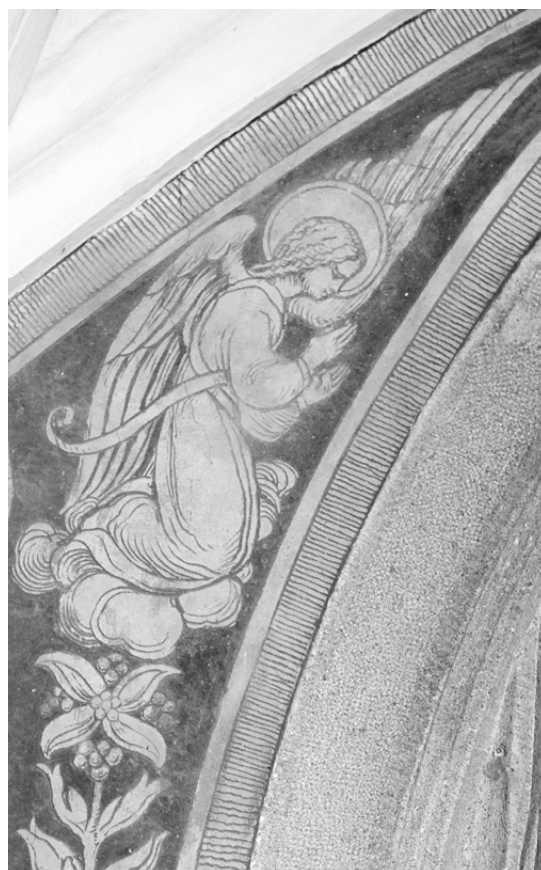
Mi, akik templomunk és közösségünk megújulásán fáradozunk, hisszük, hogy: Isten szeretete irántunk el nem múlik soha, az Ő szövetsége velünk meg nem inog. Vagyunk arra, hogy a lelkünk éjjel-nappal telve legyen Istennek ezzel a szerető jelenlétével.

Hisszük, hogy ennek az isteni jelenlétnek az örömeiben és szeretetének a hatalmában soha el nem gyengülünk. Tudjuk jól, hogy Krisztus egész életének odaadásával szeretett minket, s mi sem szerethetjük Őt másként, mint egész életünk odaadásával.

Isten annyira szeretett minket, hogy nekünk adta egyetlen Fiát, hogy mi is szabadon, egész életünk nekiadásával válasszunk. Ezáltal megtanultuk, hogy a minden semmi, és a semmi minden. Mert ha minden a miénk, mi Krisztusé vagyunk, és Krisztus Istené. Hisszük, hogy ha egész életünk szabad és vidám

befogadása az ő szeretetének és munkás-türelmes keresése az ő arcának, akkor igazi fiai leszünk, és szívünkben az ő egyszülött Fiának Lelke fogja kiáltani: Abba, Atya!

Most, amikor már megismertük Istent, sőt Isten is megismert minket, ha szeretjük, megőrizzük szavát, és az Atya szeretni fog bennünket, a Szentháromság pedig hozzánk jön, és lakást vesz nálunk.

Ezen túl mondhatjuk, hogy nem mi élünk, hanem Isten él bennünk, és az ő jelenlétének élő tabernákulumai leszünk. Valóságosan megszentelten, mert ez a templom szent, és mi vagyunk ez a templom. Mindaz, amit teszünk életünk folyamán, arra szolgál, hogy idáig elvezessen.

Isten, aki az emésztő tűz, teljesen meg akar emészteni minket az ő szeretetében. Szeretnénk megtanulni szeretni saját magunkat, hogy annál jobban tudjuk szeretni testvéreinket. Ott, ahol szeretet van, jelen van Isten. Az Ő cselekvését tesszük jelenvalóvá.

Foto: Láng András

Nagymaros, 2018. augusztus 12.

Gáspár István plébános

A nagymarosi róm. kath. plébánia hivatalától......szám.
193.....

..... D. J. Kr.

..... Üdv az Olvasónak !

A több mint hatszáz éves nagymarosi rk. templom érdekes szép tornya 1937. augusztusban fedetett be ujonnan horganyzott vaslemez-
ből. Magy. kir. Koronauradalom mint kegyur bőkezűségéből és a nagymarosi hívek hozzájárulásából Isten nagyobb dicsőségére, Csonka Magyarország e legszebb vidéke szépségének emelésére, az 1938. évi XXXIV. ^{Eucharistia} ~~szünet~~ ^{szünet} kus szentév emlékére, és Szent István első szent királyunk halálának 900 éves évfordulójára. Ebben az időben a római kath. Anyaszentegyház feje a 80 éves XI. Pius pápa, Magyarország kormányzója nagybányai vitéz Horthy Miklós, Magyarország hercegprimása és a plébánia főpásztora dr. Serédi Jusztinián bíboros esztergomi érsek, a koronauradalom vezetője dr. Darányi Kálmán magy. kir. miniszterelnök, földmivelésügyi miniszter, a község plébánosa (1937 óta) Monsberger Ferenc esperes, az egyházközség világi elnöke Bergmann Károly bankfőtitkár, a templom gondnoka Valentin József, a község bírása Maurer András, vezető jegyzője Horányi Károly, kántora Kismartoni Ferenc volt. A munkálatokat Krausz Dezső m. tanácsos gödöllői erdőigazgató engedélyezte, Mackó István m. kir. erdőmérnök ~~engedélyezte~~ vezette. A munkát Rebb és társa gödöllői cég megbízásából Rebb Károly bádogosmester és Bokor Ferenc bádogossegéd végezte. A keresztet és a kereszt alatt lévő gömböt Halasi Jenő budapesti lakos nagymarosi lnyaraló és felesége aranyoztatta saját költségén Kapcsanti Jenő rákospalotai aranyozó által. Az állványozást Gabriél Imre váci ácsmester végezte. A kegyuraság itteni képviselője Nagy Zoltán m. kir. erdőtanácsos volt.

Nagymaros, 1937, augusztus 19-én.

Kismartoni Ferenc
egyh. k. jzö*Monsberger Ferenc*
egyh. elnök

Fotó: Heininger Ferenc

A 81 éves üzenet és a fémtok, ami megőrizte az utókor számára

► Nagymarosi testvéreink a jövőben

Kedves Nagymarosi Testvéreink a jövőben!

Szeretettel köszöntünk Benneteket, a jövő nagymarosi lakosait. Amikor ezeket a sorokat írjuk, még megközelítő pontossággal sem tudjuk, hogy mikor, és kik fogják olvasni üzenetünket. Azt reméljük, hogy pozitívan értékelitek majd leírt sorainkat, ezekből megértitek és megéreztek, hogy milyen mélyek és erősek azok a lelki-szellemi gyökerek, amelyekből az elmúlt évtizedekben itt, Nagymaroson egy virágzó egyházközség bontakozott ki. Bízunk benne, hogy elolvasva sorainkat, elgondolkoztok azon, hogyan változott növekedett, fejlődött, stagnált vagy éppen visszafejlődött az az örökség, amelyet rátok hagytunk. Bízunk abban is, hogy mindig lesz néhány ember, közösség, akik égő, és soha ki nem alvó fáklyaként viszik tovább az Isten Országának építését Nagymaroson. Jogosan

merül fel majd Bennetek a kérdés: **MIÉRT** „csak” reménykedünk egy szebb és igazabb jövőben?

Azért mert

- a kommunizmus közel fél évszázados ideológiai terrorja és ateizmusa igen komoly társadalmi, gazdasági, szellemi és lelki károkat okozott kis hazánkban, így Nagymaroson is.
- mert ezen rendszer összeomlása után egy újabb, az ateista világszemléletnél még veszedelmesebb ideológia lopakodott be az emberiség életébe: a liberalizmus.
- mindezekhez egy újabb fenyegető tényezőként társul 3 éve egy migránsáradat. E mögött az iszlám térhódítása áll, amely a kereszténységet szándékozik lerombolni. Ezért kell „lelki végvárat építeni” napjainkban.

Ahogy ma látjuk és tapasztaljuk

- egy egyre gyorsabban és kiszámíthatatlanabban változó világban élünk,
- ahol a haszon, a kényelem, az egyéni érdek, az „érezd jól magad – élvezd a jelen pillanatot” életérzése, az önkorlátozás nélküli fogyasztás a legjellemzőbbek
- ahol az egyetemes emberi értékek és az azokat közvetítő szavak elértéktelenednek,
- ahol a Jó és a Rossz világtörténelmen átívelő harcát most a XXI. század elején úgy kell megvívunk, hogy a Rossz, a jó és kíváncsú dolgok áruházában nyer folyamatosan csatákat.

Mit teszünk mi, nagymarosiak ebben a gigászi, egész világra és városunkra is kiterjedő küzdelemben?

- Hiszünk a Mindenható, Gondviselő és minket, gyermekeit feltétel nélkül szerető Istenben.
- Hisszük, hogy a világ teremtése óta, napjainkban és az eljövendő korokban a világ végezetéig Ő a világmindenség Ura, akinek tudtán kívül semmi nem történik.
- Tudjuk, mert Ő megígérte, hogyha Ő, „Isten velünk, ki lehet ellenünk?”
- Tudjuk, hogy ha életünket, családjainkat, közösségeinket, a városunkat és magyar hazánkat Rá, „mint kősziklára építjük”, akkor „a pokol kapui sem vesznek erőt rajta”.

Mindezek tudatában, sok gyarlóságunk és gyengeségünk, a minket érő rejtett és nyílt támadások ellenére, bízunk a Szentlélek vezetésében, és folyamatosan igyekszünk élő és személyes kapcsolatban lenni a Szentháromságos Istennel.

Gyermekeinket nemcsak megkereszteljük, hanem gyermekkoruktól elvisszük a templomba; mise kuckóban, baba-mama klubon, a ministráns léten keresztül, iskolai és plébániai hittanórákon, a cserkészet mozgalmán, ifjúsági hittanon foglalkozunk velük.

A felnőttek hitének elmélyítése, megerősítése végett

- Imaiskolát, Szentlélek szemináriumokat, férfi és női lelkigyakorlatokat tartunk.
- 2020-ban ismét Eucharisztikus Világkongresszus otthona lesz Magyarország. Fontosnak tartjuk, hogy ehhez a kegyelmi eseményhez folyamatos lelki felkészüléssel érkezünk meg. 2 éve elkezdtük templomunkban a mindennapos szentségimádást.
- A plébános atya munkáját az egyháztanács támogatja. A felnőtt oltár-szolgálatot pedig az akolitusok végzik.
- Alfa-kurzusokon visszük közelebb Istenhez a keresőket, amit katekumen csoportban folytathatnak.
- Kiemelt figyelmet szenteltünk a közösség építésnek, családközösségeknek.

- Élő karitászcsoporthunk a rászorulóknak igyekszik fizikai-anyagi-lelki segítséget nyújtani.
- Hagyományos énekar és gitáros zenekar támogatja a liturgia szépségét.
- Rendszeres sport tevékenységek szervezésével, a CÉDRUS Ifjúsági és sportegyesület foglalkozik.
- A generációk közötti kapcsolatépítés az „apafia-nagypapa kenuzás” alkalmával történik.

Folyamatosan igyekszünk kitárni egyházunk kapuját a kereső, még nem hívó nagymarosiak felé is a Vacsora fehérben, a Nyitott templomok éjszakája programokon keresztül.

Végezetül fontos megfogalmazni számotokra, hogy MIÉRT is írtuk mindezt?

- Mert mindannyian – a régi korok emberei, mi ma élők, és ti a jövő képviselői – zárandokúton vagyunk a Mennyei Haza felé. Érdemesnek tartottuk, hogy templomunk felújításának alkalmát és egyben a 2018-as évet egyfajta mérőkövetek tekintsük és megvizsgáljuk, összefoglaljuk a magunk számára, a jövő nemzedéke számára, hol is tartunk ezen a zárandokúton.
- Mert tudatosítani szerettük volna, hogy a kívül-belül felújított gyönyörű kőtemplomunk mellett, mennyivel fontosabb, hogy Isten, ró-lunk megálmodott terve szerint, a Nagymarosi Egyházközség az „Úr szent templomává, lelki

templommá, Isten hajlékává” növekedjen, épüljön. Mi a magunk szerény eszközeivel ebben az építkezésben eddig jutottunk. Most rajtatok a sor, hogy ezt az építkezést tovább folytassátok!

- Azért is írunk nektek, mert komoly felelősséget érzünk városunk és Magyarország jövőjéért. Ez a jövő már a Ti kezetekben van, Ti formálhatjátok – Isten segítségével – egyre jobbra.
- Imádkozunk értetek! Kérjük számotokra a Jóistentől a tisztánlátás kegyelmét, a Szentlélek vezetését, tüzet és erejét. Tőletek pedig kérünk a Szentlélek vezetésére mindig figyelő nyitott szívet, fület és szemet, Istentől kért és kapott bölcsességet és végül igaz TETTEKET Kérjük, hogy Ti is imádkozzatok értünk!

Bízunk Bennetek és abban, hogy a Mennyei Atya „asztalánál” találkozunk majd egy mindezeket kiértékelő vidám beszélgetésre. ☺
Isten áldjon Benneteket!

Nagymaros, 2018. augusztus 12.

Hadi Ferenc
a nagymarosi egyházközség képviselőjeként

Megjegyzés: Lapunkban az eredeti írás rövidített változatát közöltük. Szerzőnk személyesen is rendelkezésére áll a téma iránt érdeklődőknek. / Tel.: 20/3204256 /

Fotó: Maurer Péter

► A színek egyike sem felesleges

A két szín alatti áldozásról II.

„Ezt a szentséget – írja, – az Úr szenvedésének emlékére mutatjuk be, de Krisztus szenvedését jobban kifejezi a vér, mint a test, ezért inkább kellene tartózkodni a test, mint a vér vételétől.” Másrészt az az elv, mely szerint a testben már benne foglaltatik a vér is, ha szigorúan vesszük, azt a gondolatot sugallja, hogy a színek egyike felesleges, amit Krisztus el is hagyhatott volna. *„Pedig – magyarázza szentünk –, a színek egyike sem felesleges. Először, mert arra szolgál, hogy életszerűen mutassa be Krisztus szenvedését, amikor a vér el lett választva a testtől; másodszer, mert megfelel ezen szentség jellegének, hogy a hívek számára Krisztus testét, mint ételt; vérét, mint italt kínálják.”*

A tridenti zsinat nem a két szín alatti áldozás gyakorlatát ítélte el, hanem azt a teológiai érvelést, melyet védelmezői felhoztak, amely szerint Krisztus nem lenne jelen a két szín mind-egyike alatt. Sőt, gyakorlati síkon a zsinat nyitva hagyta a kaput lehetséges engedmények előtt. Csak később, 1621-ben tiltották meg végérvényesen a két szín alatti áldozás szertartását.

Napjainkban a II. Vatikáni zsinat újra bevezette a két szín alatti áldozás lehetőségét. (A Sacrosanctum Concilium 55. pontjában olvasunk erről.) A két szín alatti áldozás nem csak megengedett, hanem ajánlott is. A szentáldozás teljesebben fejezi ki jel mivoltát, ha két szín alatt történik. Az új Misekönyv 14 esetet sorol fel, amelyekben megengedett a jelenlévők kehelyből történő áldoztatása. Ehhez sok püspöki kar további eseteket csatolt, és nem tiltja annak reményét, hogy eljön az a nem túl távoli nap, amikor mindenki részesülhet Krisztus vérében, aki érzi szükségét.

Vajon meddig lehet még fenntartani egy olyan gyakorlatot, mely különbséget tesz mise és mise között,

az ugyanazon a misén résztvevő személyek egyik és másik kategóriája között anélkül, hogy maga a két szín alatti áldozás ne váljék a különbségtétel jelévé ahelyett, hogy a hívek közösségét fejezné ki? Azt kell mondanunk, hogy ezen a ponton a gyakorlati megvalósítás nem ment túl az egyházi tekintély által rögzített normákon, hanem azoktól jóval elmaradt. El kell érünk, hogy a *„Legdrágább Vér”* kikerüljön az *„ájtatosságok”* keretei közül, ahová gyakran száműzték, és visszatérjen arra a kerigmatikus és szentségi területre, amely a sajátja.

A II. vatikáni zsinat utáni liturgikus reform újra megengedte a misében a két szín alatti áldozást. 1967 őszén Magyarországon is engedélyezték azt, aminek részleteit majd az 1969-ben első kiadásban megjelent Római Misekönyv Általános Rendelkezései (RMÁR) szabályozták. Ennek 242. pontja felsorolja azokat az eseteket, amikor szabad két szín alatt áldoztatni. Az egyéb esetek-

re nézve a püspöki konferenciák hatáskörébe utalja, hogy az ordináriusok számára irányelveket adjanak ki a további engedélyekre vonatkozóan.

A két szín alatti áldozás a világ több helyén egyre *„népszerűbb”* lett, és úgy tűnik, hogy az egyházi hatóságok is jól beválnak tartották. Egyrészt az áldoztatás módját pontosították (tilos például a híveknek maguknak bemártaniuk a Szentostyát, kézről kézre adniuk a kelyhet, stb.), az alkalmak körét azonban bővítették.

Magyarországon nem született általános engedély, ezért a minden misében való két szín alatti áldozás nem szabályos gyakorlat. Amennyiben papok és hívek ezt szeretnék, kérniük kell(ene) a megyés püspöküket az engedély megadására.

Fotó: Láng András

► Egy titokban érő hivatás

Zoltán atya szentbeszéde

Kedves Testvérek! 2018. június 24-i prédikációmat szeretném leírni azok számára, akik nem hallották a a halk beszédem miatt.

1990. június 24-én, Keresztelő Szent János születésének ünnepén szenteltek pappá, ma pont 28 esztendeje. Ezért egy kicsit szubjektívebben szeretnék beszélni, nem pedig az evangéliumról.

Várpalotán születtem, itt is nevelkedtem. A papságomnak a kezdetét édesanyám szüleitől kaphattam, akik imádságos, csángó emberek voltak. Ők sokat imádkoztak értem. Édesapám szülei szintén vallásos emberek voltak, ezáltal kaptam egy erős vallásos nevelést. Nyolcadik után, plébánosom segítségével Pannonhalmára jelentkezhettem, majd itt érettségiztem. Az itt eltöltött négy év sokat számított nekem. Ekkor még csak papok tanítottak, tőlük sokat tanultam és sok kegyelemben részesültem általuk.

Érettségi után restaurátornak szerettem volna jelentkezni, de sajnos az akkori felvételi szerint 19 és fél pontot kellett volna elérnem, és kétéven-
te csupán két embert vettek föl. Így a megszerzett 18 ponttal semmi esélyem sem volt, hogy fölvegyenek, ezért a székesfehérvári nyomdába jelentkeztem könyvkötőnek. Ott megtudtam, hogy az Országos Széchényi Könyvtár háromévenként könyvrestauratori tanfolyamot indít. A könyvrestauratori tanfolyamhoz könyvkötői végzettség kellett, így a jelentkezésről lemaradtam, viszont ott maradhattam, mint könyvkötő tanuló, hogy három év múlva jelentkezhessem

könyvrestaurátornak. Ezen a helyen több vallásos emberrel kerülhettem kapcsolatba, akiknek a jelenléte sokat segített a hitem fejlődésében.

A harmadik év végén ismét lecsúsztam a jelentkezésről, mert katonának vittek. Veszprémbe kerültem, a hadkiegészítésre. Itt 18 év körüli fiatalokkal kellett foglalkoznom. A foglalkozások után sok időm volt arra, hogy elvonulhassak olvasni és imádkozni. Az ott tartózkodásom alatt hetente kétszer-háromszor hazamehettem, így eljárhattam az otthoni plébánosomhoz, ministrálhattam. Így szép lassan, a kegyelem által kialakulhatott bennem a papi hivatás. Szeptember végén, a leszereléskor, már tudtam, hogy a következő évben a papi pályára fogok jelentkezni. Ezt a tervemet azonban ekkor még titokban tartottam.

Júniusban megtörtént a jelentkezés: Szakos Gyula megyés főpásztornál! Felvételem után Esztergomban kezdhettem a szemináriumi éveket. Öt év múlva, 1990. június 24-én, pontosan 28 évvel ezelőtt – Keresztelő Szent János születése napján – Takács Nándor

Fotó: Zoller Zoltán

püspököt pappá szentelt. Ennek a szüleim is nagyon örültek. Ekkor tudtam meg plébánosomtól, hogy édesanyám mindig is nagyon szerette volna, hogy pap legyek, de a plébánosom figyelmeztette, hogy szülői kényszerítésre a papszentelés nem érvényes. Édesanyám ezért nem szólt nekem erről egy szót sem.

Az első helyemet ősszel Budakeszin foglaltam el. Itt két esztendőt töltöttem el, Németh László plébános vezetése alatt. Utána Pilisvörösvárra kerültem, ahol Labbant Lajos plébános keze alá kerültem. Rövidesen kiderült, hogy a plébánosom halálos betegséget /rákot/ kapott, így ősszel a püspök engem nevezett ki helyette. Egy év múlva én lettem a plébános. Következő évben már káplán is segítette a munkámat. Erre szükség is volt, mert Pilisszántó ellátását is megkaptuk. Nagyon sok volt a papi teendőnk! Napi két szentmise, gyóntatás, heti 3-4 temetés, 24 óra hitoktatás, házszentelések, keresztelesek, esküvők..

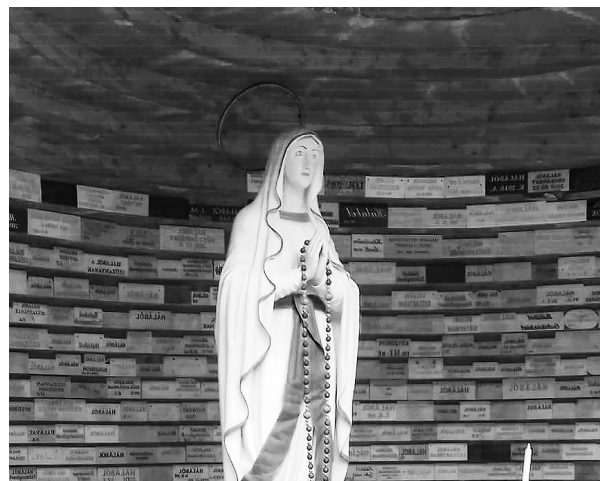
Az első agyérgörcsöt itt, Pilisvörösváron kaptam, 2006. februárjában. Szeptemberben a püspök atya Érdre helyezett, két kisebb plébánia ellátását bízta rám. Nehéz, de tartalmas és szép hat esztendő következett: templomrestaurálás Ófaluban, templomtorony építés Tusculanumban.

Sajnos újabb agyérgörcs következett, melyet rövidesen egy harmadik, majd negyedik követett. Előbb jobboldali bénulást kaptam, majd a beszédem is elment. Székesfehérvárra, az Országos Papi Otthonba kerültem. Itt két esztendőt töltöttem el, majd István atya közbenjárásával, 2015. december 8-án érkeztem meg Nagymarosra. Számomra csoda volt, hogy zuhogó esőben indultunk, Nagymarosra érve azonban már verőfényes napsütés fogadott. Ezen az estén, a szentmisén döbbsentem rá, hogy Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának napján érkeztem ide. Azóta itt vagyok, és megpróbálom István atyának segíteni, és a híveknek szolgálatára lenni.

Itt szeretném megköszönni befogadásukat, türelmüket és gondoskodásukat. Kérem a Szeplőtelen Szűzanya közbenjárását és a Jóisten áldását a mai ünnepnapon a hívekre és családjaikra!

▶ Egy imában töltött nap

Zarándoklat Mátraverebély-Szentkútra

Fotó: Oláh Mária

Sajnos, az időjárás nem volt kedvező számunkra, szinte folyamatosan esett az eső az oda, illetve visszafelé vezető úton is. Nagyon szép helyen van a templom, és az egész kegyhely. Nagyon tetszett a táj, és minden amit láttunk. Szerettünk volna jobban szétnézni és kicsit többet sétálni a kegyhely területén is. Meglátogattuk az üzletet, ahol anya vásárolt nekünk rózsafüzért, és vettünk gyertyát, amit a Szűz Mária szobornál ima kíséretében meggyújtottunk. Imádkoztunk apáért és Zozíért is, hogy ne legyen beteg. Sok ember volt a zarándoklaton, kicsik és nagyok is. Mindenki imádkozott és elgondolkodott azon, hogyan lehetne közelebb Istenhez. Volt olyan, aki mindenkinek elmesélte, hogy ő korábban nem hitt Istenben, de később megtalálta hozzá az utat. Nagyon tetszett a zene, és az énekek, amit mindenki együtt énekelt. A templomot is megnéztük, ami nagyon szép, benne a Szűz Mária szobor a kis Jézussal. A programok után kaptunk ebédet, az is finom volt.

Anya mesélte, hogy a Szűzanya egy néma kisfiúnak mutatta meg a patkó helyén fakadó vizet, és a kisfiú meggyógyult. Később pedig egy kereszt is megjelent a vízben. Sok csoda történt már ott a Szűzanyának köszönhetően. Jól éreztük magunkat csak sajnós az időjárás nem volt jó. Hazafelé az úton imádkoztunk és énekeltünk. Kicsit fáradtak voltunk, amikor haz értünk, de örülünk, hogy ott lehettünk.

▶ Látogatás és látásmód

hozzáállás, önismeret – ifiseknek

A nyár elején egy lelkigyakorlaton vehettünk részt, amit István atya és Szilvi néni szervezett az ifis korosztálynak az Almáskertben. István atya hozott pár témát, amiket az előadások után közösen megbeszéltünk kiscsoportokban is. Voltak közös miséink és egy nagyon szép szentségimádásunk. Sokat beszélgettünk, játszottunk, és szerintem nagyon jó volt a hangulat és a társaság. Nekem sokat adott István atya előadása az életcélről, a célokról és a hozzáállásról, különösen az önismereti feldolgozás. Ezen kívül, az utolsó nap nagyon mélyen érintett, – és biztos vagyok benne, hogy nem csak az én látásmódomat változtatta meg – a sérülteknél tett látogatásunk. Még egyszer szeretnék megköszönni Szilvi néninek és István atyának ezt a tartalmas lelki-gyakorlatot, nagyon jól éreztük magunkat!

| G. KLÁRA |

▶ Befogadó közösségben

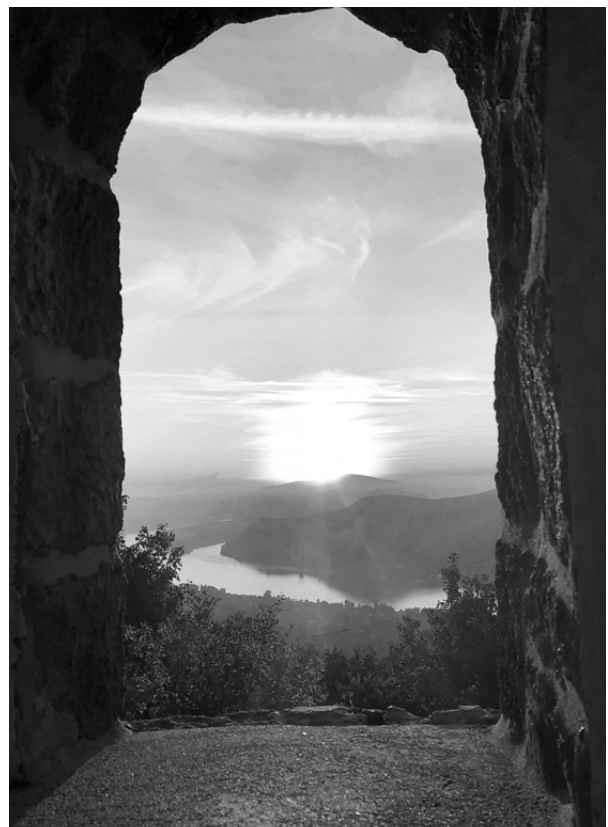
Az Észak-Duna menti Közösség nyári tábora

Szeretnék beszámolni élményeimről, melyeket ebben a nagyszerű, programdús és élményekben gazdag táborban élhettem át. Az Észak-Duna Menti Nagyboldogasszony Közösség az ország egyik ifjúsági régiója.

Ez a közösség egy nagyon jó, befogadó, szerető közösség, melynek nagyon szeretek a tagja lenni. A nyári táboron kívül évközben találkozókon vehetünk részt.

Minden tábornak van egy témája. Idén a hivatást járhattuk körül. Előadókon keresztül különböző hivatásokkal ismerkedhettünk meg, az elhangzottak számomra a jövőben is hasznosak lesznek. Ugyanakkor rengeteget játszottunk, nevettünk, beszélgettünk, táncoltunk, sportoltunk; egyszóval jól éreztük magunkat. Nekem sokat jelentett, hogy minden nap volt szentmise. Gyónási lehetőségünk is volt, hogy tisztázhassuk kapcsolatunkat Istennel, akinek az egész tábor alatt éreztük a jelenlétét, gondviselését. A tábor fénypontja a közbenjáró ima volt, amikor egy dicsőítés keretében közbenjárókhoz lehetett menni, akármilyen szándékkal, amelyért ők imádkoztak. Ez egy nagyon megható, építő, meghatározó programpontja volt együttlétünknek. Én jövőre is szeretnék részt venni ebben a táborban. Sok új emberrel ismerkedhettem meg, és rengeteg élményben lehetett részem. Minden fiatalnak csak ajánlani tudom.

| G. RÉKA |

Fotó: Zoller Zoltán

A Fájdalmas Anya

„Jézus bízik keresztjében, bízik, hogy megindítja az embert, mert szenvedésében a megindulásnak mély forrásai nyílnak; egyike ezeknek az ő anyja. Bármennyire méltassuk Urunk szenvedését, a legbámulatosabb és a tragikumot a végtelenbe fokozó vonás rajta »az ő anyja«. Keresztútján jár. E keresztút temetési menet is, e temetésen megy »az ő anyja«; de ugyancsak a szégyen, a gyalázat, a megvetés és átok menete ez, és ott megy »az ő anyja«, az az asszony, aki szeretett. Gondold el, mily sötétség borult ez asszony lelkére a gyűlölet és megvetés éjében...! A káromlás és szitok hogy hasogatta szívét, és ajkai hogy hajtogatták édes nevét a keserű, kegyetlen világban: Jézusom, fiam! Az Isten szeretete nem olyan, hogy a legédesebb lelket ne vezette volna a kín s gyalázat ez útján! Az Isten szeretete erős is, áldozatot, odaadást s föltétlen kitartást követel. Ezt nehezen értik, akik a szeretetet csak édesnek vélik. Szeress és áldozz!

/ ... Jézus búcsúzik: Isten veled anyám! Te, ki jászolba fektettél, fektess sírba: ki pólyába takartál, takarj halotti gyolcsba; ki a gyermek ragyogó szemekre csókot nyomtál, csukd le szemeimet. A világ tombol, örvend; fogadd fiaddá tanítványomat... /”

/ Prohászka Ottokár: Elmélkedések az Evangéliumból II. /

Fotó: Láng András

A keresztfelmagasztalásához

„A Szentlélek az emberi lélek vezetője; nélküle semmire sem képes. Amikor egy lelket birtokba vesz a Szentlélek, hasonlóvá válik a szőlőszemhez: kiperéselve édes must folyik ki belőle. A Szentlélek nélküli lélek viszont kavicsához hasonlít: nem lehet belőle semmit sem kifacsarni.

Akiket a Szentlélek vezet, azok helyesen gondolkodnak. Ezért van az, hogy sok tudatlan messze többet tud a tanult embereknél.

A keresztfelmagasztalás a világ legbölcsebb könyve, amelyet valaki is olvashat. Tudatlanok azok, akik nem ismerik ezt a könyvet, még ha minden mást elolvastak is.

Egyedül azok az igazán bölcs emberek, akik szeretik a keresztfelmagasztalást, kapcsolatban vannak vele és egyre jobban megismerik...

Amikor Isten táplálékot keresett a lelkiünk számára, hogy az élet zárandokútját végig tudjuk járni, körülhordozta tekintetét a teremtményeken, de nem talált semmit, ami hozzá méltó lett volna. Akkor önmagára tekintett, és úgy döntött, hogy magát adja oda.”

/ Amint az Atya szeretett engem: Viennay Szent János /

Összetartozunk

Az ezüstmise bizonyága

„Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok, és Isten lelke lakik bennetek?” /1.Kor.3.16 /

2018. június 19. kedd, ez az este a „másokkal együtt” ideje volt. A feladat közös, s ehhez megmozdult egy egész közösség. Sokféle emberi közösség van, de a valódi alapja az Istennel való egység. Ha az igazodási pontunk fent azonos, akkor itt a földön tartósan meg tudunk egyezni egymással. A közös hit a legerősebb összetartó erő. Meghívást kaptunk, sokan eljöttünk, harmonikusan, tele várakozással. Felismertük, ráérezünk, hogy mi az, ami mindannyiunkban közös. Így egymás erejét megsokszorozhattuk, éreztük, hogy körülölel mindannyiunkat a szeretet. Lényegében minden igazi közösségnek szeretet-alapja van.

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük!” /Mt.18, 19-20/

Az egység másik titka a sokféleség, melyben meg kell őriznie mindenkinek a saját arcát. Ahol egyformák vagyunk, ott erősek leszünk, ahol sokfélék, ott gazdagok. A szabad ég alatt találkozhattunk, ahol sem érdekek, sem előítéletek, sem vallásos hovatartozások nem játszottak szerepet. Ünnepelni jöttünk, ezen a keddi estén, István atyát. Őt, aki azt teszi, amire elhívást kapott, őt, aki Krisztus szeretetének közvetítője.

Az ünnepi szentmisére nagy számban érkeztek paptestvérek, rokonok, barátok és hívek, hogy együtt imádkozzanak, és az Úrnak hálát adjanak István atyáért ezen a nagy napon. A mise után megszámlálhatatlan ember indult a plébániakertbe, hogy egy koccintással megkoronázza ezt az ünnepet.

Köszöntés, virág, torta, gyermekek éneke, áldás és sok-sok ajándék jelezte az emberek szeretetét és háláját. Köszönjük az Úrnak, hogy István atyát megbízhatónak tartotta, és meghívta a papi szolgálatra, és hogy huszonöt éve mellette van!

Köszönet mindazoknak, akik hivatásának kibontakozásában szerepet játszottak! Hála az Úrnak mindenért!

| GERGELY ÁGI |

Egy üzenet a cserkészektől

István atya miséje nagyon szép volt. Jó volt hallani és látni azt a sok embert, aki nem nagymarosi és eljött István atyát köszönteni. Mi is írtunk a cserkészcsapatnak egy üzenetet neki, hogy kifejezzük hálánkat, azért amiért már évek óta segít nekünk, például, hogy a táborokban mindig számíthatunk rá a misék alkalmával. A szentmise utáni agapé is jó hangulatban telt el.

| MELISEK MÁTÉ |

Fotó: Láng András

► Örömhír mások számára is

Életünk fontos része az ünnep, az öröm, amit együtt élhetünk meg. Még fontosabbá válik az ünneplés, ha a köszönet kinyilvánítására is lehetőséget ad számunkra. Ilyen meghatározó esemény volt a közel múltban szeretett István atyánk ezüstmiséjének a napja, amikor pappá szentelésének 25 éves évfordulóját ünnepeltük. Hálát adhatunk Mennyei Atyánknak, István atya papi hivatásban eltöltött 25 éves munkájáért!

Az ünnepi alkalomra megjelentek számából ítélve ez sokak számára azt is jelentette, hogy a lelki vezető személyén túl a barátot is köszönhettem, köszönhetjük. Tettük ezt a templomi imádságban és a Jóisten szent ege alatt, a fehér asztalnál is. Jelenlétünkkel kinyilváníthattuk, hogy mennyire fontos számunkra a ránk irányuló figyelem, a szentbeszédében velünk megosztott inspiráló gondolatok, a jelenléte a hétköznapi napokban. A mosolya, amire minden találkozáskor bizton számíthatunk. Fáradhatatlan közösségépítő munkája, amiért köszönettel tartozunk.

Oly természetes sokunk számára, hogy ebben élünk, de gondoljunk sokszor arra, hogy a fáradhatatlan embereknek is szüksége van a mi mosolyainkra, a mi figyelmünkre. Az, hogy ezen a napon a Jóisten kegyelméből együtt ünnepelhettünk István atyával, az ünnepi alkalom miatt érzett örömről túl hálaunkat és megbecsülésünket is kifejezi.

Nem régóta élek itt közöttetek, de a hitben való megújulásomban mérhetetlen nagy szerepe van annak, hogy a Jóisten kegyelmi ajándékait olyan visszautasíthatatlan szeretettel közvetíti István atya és az általa vezetett közösség. A napi imádságban és a keresztyén közösség életében általam megtapasztalt élő hit segített ebben. Részesei lehettünk egy olyan jeles eseményének, ami a mi örömhírünk lehet mások számára. Kérjük Isten áldását nap mint nap István anyánkra. Tartsa meg Őt a Mi Mennyei Atyánk egészségben, szeretetben!

Fotó: Láng András

► István atya 25.

Tisztelt Atyám! Ha én állnék most ott, ahol Te állsz, nem örülnék, ha fényeznének. Ezért nem fényezlek.

Ha én állnék most ott, ahol Te állsz, nem örülnék a köz-helyeknek, a frázisoknak. Ezért nem mondom, hogy barátaid és egyházközséged egy emberként kívánnak Neked további hosszú boldog életet, jó egészséget, kegyelemteljes papi szolgálatot.

Ha én állnék most ott, ahol Te állsz, boldogsággal töltené el, ha látnám, hogy sokan eljönnek arra az ünnepre velem együtt örülni, amely fontos nekem. Nézz körül, atyám, eljöttek sokan – ők a Te testvéreid, és Te az övék.

Ha én állnék most ott, ahol Te állsz, igazán az melengetné meg a szívem, ha a hozzám közel állók mindegyike szép szavak helyett egyszerűen megölelne engem. Ezért fogadd szeretettel egyszerű ölelésem.

A Jó Isten vigyázzon Rád atyám!

► Még egy csokor!

István atya papságának 25. évfordulója

Ez azt jelenti, hogy huszonöt év óta beszédeiben sok százszor hirdette Isten korlátlan szeretetét, hogy bármi történik velünk, benne van a szeretet. Aggodalom és reménykedés váltotta egymást bennem, hogy: most az emberek visszaadják-e a huszonöt év alatt szétesztott szeretetet?

A megemlékezés szervezése úgy indult, hogy „csak” egy MISE lesz, talán a plébánia kertjében. Tudom, hogy ez ugyanolyan felemelő és csodálatos lett volna, mint az a sok száz, amit István atya eddig bemutatott. A Jóisten azonban tudta, hogy a hívő emberek meg szeretnék köszönni Jézus kegyelmét, hogy kiválasztotta, segítette és megtartotta „apostolát” huszonöt éve (és tovább). Meg szeretnék ünnepelni az eltelt idő alatt állhatatosan Jézust szolgáló embert.

Az előkészületek bizonytalanságai között vajon gondoltunk-e arra, hogy a pap tulajdonképpen csak Jézustól kérhet tanácsot dilemmáira, Jézustól az Istenembertől, de emberi, megértő, szerető és odafigyelő támogatást mi is adhatunk neki?

Az agapéra a plébániaudvaron készültünk. Negyvenhárom tálca süteményt számoltam a legváltozatosabb gyönyörűségekkel. Egymás lábnyomában jött például hét asszony, előre tartott tálcával, szinte büszkén vonultak – ilyen csak a filmekben szokott lenni. Tehát, negyvenhárom családban tudták, hogy hétköznapi nagy szeretettel ünnepelünk! Négy katlan körül pezsgett az élet: volt ott főszakács, kukta, főtanácsadó, mesemondó, borkóstoló, stb. – mindnyájan férfiak.

Úgy adódott, hogy házörző lettem a plébánián. Aki az ajándékátakartaelhelyezni, annak aki hozta? – kérdéssel is segítettem, és ilyen érdekes válaszokat kaptam: – „Úgy is tudja az atya, hogy ezt csak mi hozhattuk!” – „Teljesen mindegy, ki hozta. Lényeg, hogy egészségére váljon.” – „Nevünk nincs, de a szeretetünk benne van.” Fiatalok is, Pestről, már többször: – „Mindig lelket önt belénk, ahogy Isten felénk áradó szeretetéről beszél.” És egy idős marosi asszony: – „Még nem sütöttem

agapéra, de most megköszönöm, hogy a környezetünkről olyan lelkenedezve beszél az atya. Azóta másképp nézek és látok! Másképp nézem a hegyeket, a Dunát. Megköszönöm Istennek, hogy ilyen csodaszépet teremtett ide nekünk, és azt, hogy itt születtem!”

Az utolsó 10 percben futottak be a papok: szédületes gyorsasággal zakó le, alba fel, és készen siettek a sekrestyébe. A mise alatt tizenhárman szolgáltak az oltárasztal körül, pont annyian, mint a régi, utolsó vacsorán.

Ahogy indultam a templomot rendbe hozni a mise után, szembe jött két asszonycsoport. Tőlük kaptam még egy csokor István atyának szánt szeretetet: – „Amióta eljött tőlünk, siratjuk, mert ahol ő van, ott a templom és plébánia körül nyüzsgő az élet.” Másvalaki: – „Képzeld, áldás közben nevemen szólított, nyolc év után! Az Isten áldja meg! Gyönyörű a templomuk: kívül-belül, gyönyörű!” Ahogy beléptem, hallom, hogy a plébániakertben négyszázan éneklnek: „Áldjon meg téged az Úr”. Az üres templomban én is énekeltem!

| HORVÁTH JÁNOSNÉ |
| JUTKA NÉNI |

Fotó: Láng Abdrás

► Családunk kapcsolata István atyával

A hit kisgyermek korom óta jelen volt az életemben, habár nem kaptam vallásos neveltetést. De valahogy a lelkem mindig „súgott”, és én hallgattam rá. Azt gondolom, így történhetett, hogy az életem jó úton haladt, de ez nem jelenti azt, hogy mindig könnyű volt minden. SŐT! Nagyon sokszor fájdalmas volt a lecke.

Már felnőtt fejjel döntöttem úgy, hogy szeretnék megkeresztelkedni. Ekkor kerestem fel Kismaroson Sándor atyát, aki nagy szeretettel fogadta kérésem. Segített nekem jó pár dologban, és sok-sok beszélgetés után megkeresztelt. Aztán amikor érkezett az esküvőnk, nem volt kérdés, hogy szeretnénk templomban házasodni. Gyönyörű és különleges pillanatok voltak. De mindezek után még mindig távol maradtunk az egyháztól. Ahogyan István atya mondaná: *„hívők voltunk a magunk módján”*.

Sok év után, gyermekeim *„vezettek vissza”* a hithez. Természetes igényük volt, hogy hittanóra szeretnének járni. Az ő kis kérdéseik nyomán közösen kerültünk egyre közelebb az Úrhoz. Teltek az évek és eljött az elsőáldozás ideje. Aggódtam, mivel gyermekeim nem voltak megkeresztelve. De István atya gondolkodás nélkül mellénk állt. Segítette utunkat, és sor került a keresztelezésre. Különleges pillanat volt számomra, mikor úgy döntött, hogy a vasárnapi szentmise keretében lesz a keresztelezés. Ma sem értem ennek okát, hiszen szinte soha nem keresztelt misén /legalábbis én még soha sem láttam/, de gyermekeim részesülhettek ebben. Ez egy nagyon meghatározó pillanat volt az életemben.

Mindezek után támadt fel bennem a vágy, hogy a gyerekeket elkísérjem a vasárnapi misékre is. És ekkor valami megváltozott. Egyre több barátságot, szeretetet, figyelmet kaptam, és a kis hang, a lélek hangja egyre hangosabban biztatott. Úgy éreztem, mintha hazaértem volna. Megtaláltam a helyemet, az utamat a világban. Szinte sajnáltam, hogy miért csak most történik ez velem! Miért nem éltem így eddig. De, azt

hiszem, ennek is oka van, és jól van ez így. Felnőttként találni rá az Úrra, számomra sokkal mélyebb érzéseket hozott elő. Így már látom, mi a különbség, ha az életet nélküle élem, vagy ha Vele, kézen fogva.

Egy alkalommal arról beszélgettünk István atyával, hogy hogyan tudnék közelebb kerülni Istenhez, az egyházhoz. Mivel sok dolog maradt ki az életemből, úgy gondolta, az Alfa jó kezdet lehet.

Mikor az első alkalommal eljöttem és beléptem a terembe, az első gondolatom az volt, hogy megfordulok és hazamegyek. Hogy miért? A terem tele volt *„idegen”* emberekkel, senkit sem ismertem, és nagyon cikinek

éreztem az egészet. Ekkor azt gondoltam, hogy az első alkalmat kibírom, és nem jövök többet. Aztán jött egy vacsora, ahol megismerkedtem az asztaltársaimmal, egy előadás István atyától, ami szintén jó élmény volt, majd egy csoportos beszélgetés következett. Ez ismét sarkalatos pont volt számomra. Azt gondoltam, én szívesen meghallgatok bárkit, de én tutira nem beszélek magamról. De olyan családias, barátságos hangulat alakult ki minden este, hogy szépen lassan megnyílt mindenki. Nagyon érdekes látni, hogy milyen különböző módon, mennyi úton haladunk, de mindannyiunk szívében egy lényeg lapul. Az alfás esték során az idegen emberekből barátok lettek. Sok érdekes, sokszor megrázó, elgondolkodtató témát beszélgettünk át. Örökre bennem maradnak az itt eltöltött esték emlékei, élményei.

Aztán mikor az Alfa véget ért, olyan üresség lett bennem. Ekkor megint csak István atya tanácsai és útmutatása vezetett el a katekumen csoporthoz, melynek most is tagja vagyok. Hálát adok az Úrnak minden nap az életünkért, hálát adok István atyáért, a közösségért, melyben élünk. Remélem ez az út, melyen járunk, még sok boldog pillanatot hoz mindannyiunknak.

Nem titkolt szándék

Három kérdés ünnepelt plébánosunknak

István atya! Sokan, sokfelől jöttek, hogy övelük együtt örvendezzünk az ezüstmisének. Megosztanál velünk ebből valamit?

Euforikus élmény volt: pár centiméterrel a föld fölött lebegtem. Az ünneplést egy pár napos Szent Ignáci egyéni lelkigyakorlat alapozta meg. Visszatekintve erre a 25 évre, olyan volt, mint egy képeskönyv: életemnek különböző szakaszaiból voltak barátok, ismerősök. Nagyon hálás vagyok a sok segítőnek, a sok segítségért, azoknak, akik az egész eseményt koordinálták.

Szép lesz a templom! – olvasható ákombákomokkal egy imaládikánkba dobott cédulán. Minden környező utcában kint álltak az emberek, együtt szurkoltunk a csúcskereszt és -gömb beemelésének. A munka folyamatában van sok teher, fáradság, küzdelem is?

Lehet azt mondani, hogy miért éppen most, mindent? Hét év alatt, ugye megújult a plébánia kívül-belül, van közösségi házunk, a templom nagy része kész, januárban folytatódik a maradék kupolarész felújítása, reméljük, meglesz a szószék és a szentély. És szeptember közepére kész a külső felújítás. Azt gondolom, hogy azért éppen most, mert most van rá lehetőség. Most van olyan kormányzati szándék, amely támogatja ezeket a felújításokat. Úgy kell elképzelni, hogy kapunk egy gólpasszt. Nekünk be kell csak rúgnunk a labdát az üres kapuba, ez nem nagy művészet! De, ez csak együtt lehetséges, az egyháztanácsnak a tagjaival: vannak, akik a pályázatot megírták, Heininger Fecó a leveleznylő, egyben a kivitelező ember, ez csak munkatársakkal, hát így lehetséges!

Szívet melengető, ahogy szépül templomunk. Reményeink szerint júniusra megleszünk. Én nagyon szeretném, ha a szentély megkapná addigra az új burkolatot! Nem azt mondom, hogy akkor hátra dőlhetünk, mert vizesedik a fal, különösképpen a templom bejáratánál, az előtérben jól látszik. Megint legalább 5 millió forint lesz az a dréncső a templom körül, ami megszüntetné

Fotó: Láng András

ezt. Nagyon sokat jelentenek a hívek adományai, a nagyobb cégek adományai, az önkormányzat támogatása. Nélkülük mindez nem valósulna meg. És, nem titkolt szándék, hogy egészen megszépítsük a templomot, ahogy haladunk a 2020-as Eucharisztikus Világkongresszus felé. Ez nagy motivációt ad nekünk!

Életed és papságod delén, tán most természetesen adódik, hogy vissza- és előretekints?

Azt gondolom, hogy Isten hűségét köszönjük meg! A visszatekintés: a hála. Az előretekintés: az Ő erejéből próbálok válaszolni az Ő hűségére, amennyire saját magam erejéből futja.

| HORTOVÁNYI EMŐKE |

“Az első keresztény közösségek tökéletesen megértették Jézus üzenetét, és megélték közösségileg is: egy szív és egy lélek voltak. Végeredményben a Szentháromság titkát váltották életre, nem csupán a lelki élet, hanem a társas kapcsolatok szintjén is.”

/ Amint az Atya szeretett engem: Silvano Cola /

▶ | Ministránstábor

/ 2018.06.01-03. /

Ez egy „félnomád” sátorozós tábor, amit szerintem minden évben egyre érdekesebb programokkal látnak el. Idén Kismarosról indultunk, szokás szerint fel, Törökmezőre. Még mielőtt kezdetét vette volna a túra, a kismarosi templomban énekeltünk, és imádkoztunk. Jó volt a hangulat. Kirándulás közben kaptunk egy feladatot is: egy kis keresztet kellett készítenünk, ugyanis ez volt az úgy nevezett „belépő”. Idén szerencsére nem áztunk meg, mint eddig minden évben!

És mikor a táborba értünk, kezdődhetett az „építkezés”. Vacsora után a még meg nem gyújtott tábortűz köré gyűltünk, és hangos kántálással szólítottuk István atyát, hogy adjon egy kis gyufát. Énekeltünk, kántáltunk, és egyhelyben állva szaladtunk egy medve elől. Másnap a milánói után egy rövidke akadálypálya következett, előtte pedig hosszú várakozás. Egy erdei ösvényen járva mentünk végig a keresztény emberek alapvető tulajdonságain. A horgásztóhoz jutottunk, ahol, amint mindenki megérkezett, a megérdemelt halászlé mellől az eső sem hiányozhatott. Utána a kisebbeknek egy éjszakai túra, a nagyobbaknak egy eredményes vadles volt a program. Az eső persze bepótolta pénteki elmaradását. Vasárnap reggeli után pedig autókban ülve megindultunk hazafelé.

Szerintem jövőre is megyek majd, mert idén is az a véleményem, hogy ezt bizony kár lett volna kihagyni.

| MACSKÁS KIRA |

▶ | Hittantábor

Nagymaros 2018 nyara

Június végén a testvéreimmel egy háromnapos hittantáborban vettünk részt.

Az első napon nem kedvezett nekünk az idő, egy kicsit csepergett az eső, de mi ettől nem riadtunk vissza. Csapatokra osztva, egymást segítve rengeteget játszottunk. Később a közösségi házba húzódva vettünk részt a jobbnál jobb programokon. A második napot nagyon vártuk, mert Elevenparkba mentünk busszal, csak késő délután értünk haza. Nagyon jól éreztük magunkat, és jól el is fáradtunk. Az utolsó napon a gyónás és a szentségimádás volt a középontban. Megtapasztalhattuk, milyen jó csendben, igazán odafigyelve együtt imádkozni.

Sok élménnyel lettünk gazdagabbak ezekben a napokban. Ezt köszönjük a szervezőknek, Szilvi néninek, Detti néninek és kedves segítőiknek.

| KIS HANNA |

► Egyházunk székhelyén

Ministráns zarándoklat Rómába

Július 29-én korán reggel, fél 7 kor nekivágtunk utunknak. Pádovában szálltunk meg első éjszaka majd másnap elindultunk Rómába. Útközben megálltunk Orvietóban, és megnéztük a várost, majd egy magyar nyelvű szentmisét tartottunk. Az egész csapat részt vett rajta. Estére megérkeztünk római szállásunkra. Másnap korán reggel metróra szálltunk és a Szent Péter téren kötöttünk ki a Római Katolikus Egyház székhelyén. Nagyon szép látvány volt maga az egész tér. Ferenc pápa tartott délután vesperást, amit meghallgattunk, és a pápát volt szerencsénk testközelből látni. Másnap reggel belülről látogattuk meg a Szent Péter-bazilikát. Hatalmas nagy hely volt, gyönyörű látvánnyal. Ezek után megnéztük a spanyol lépcsőt, majd a Colosseumot. Másnap a tengeren voltunk egész nap. Nagyon meleg volt, de a római tengerpart is nagyon szép. Következő nap elindulunk Padova felé, vissza. Megnéztük az ottani székesegyházat, majd egy éjszakát eltöltöttünk ott, és másnap utaztunk is vissza, Vácra. Nagyon jól érzetük magunkat: lelkiileg is nagyon jó volt nekünk ez a ministráns zarándoklat. Hatalmas köszönet az útért Gábel Péternek és István atyának, valamint a Váci Egyházmegyének!

| LÁZÁR OLIVÉR |

► Együtt minden könnyebb

Grafika: Zoller Andrea

Az előző évekhez hasonlóan idén is sor került közösségi házunk nagytakarítására. Egy szombati nap délelőttjén kicsi és nagy együtt dolgozott azért, hogy egyházközségünk a jövőben is egy kulturált, rendezett és tiszta környezetben tarthassa meg eseményeit, rendezvényeit.

A munka reggel nyolc órakor kezdődött. Szép lassan gyülekeztek a résztvevők és mindenki lelkesen kérdezgette a másikat, hogy miben segíthet. Senki sem maradt munka nélkül, hiszen mindig minden szorgos kézre szükség van. Mindenki megtalálta azt, amihez a legjobban ért és szívesen is csinál. Öröm volt látni, hogy szinte percről percre szépül meg „otthonunk” és újból minden megújul egy kicsit.

Egy ilyen alkalom nem csak kiváló lehetőség egy kis szolgálatra, hanem egy lehetőség arra is, hogy új embereket ismerhessünk meg, és munka közben jókat beszélgessünk másokkal. Remélem, a továbbiakban is ilyen sok ember érzi majd magáénak a közösségi házat, és ismét együtt tehetünk valamit közösségünkért.

| MAURER RITA |

► Családtábor, 2018 – a mi szemszögünkből

Fotó: Dániel Kolos

Nagyon szeretjük feleségemmel a családtáborokat, a gyermekeink is nagy örömmel várják minden évben ezt az igazán jó közösségi programot.

Az idei különlegességét az (is) adta, hogy Hajnival a tábor berkein belül házasodhattunk össze. István atya az utolsó nap, a záró misén adott össze minket. Igen, ez meglehetősen furcsán hathat a kedves olvasóra: valaki nem a rokonaival, barátaival és családjával ünnepli el ezt az egyszeri, megismételhetetlen alkalmat?

Mi így döntöttünk, illetve, inkább úgy fogalmaznám meg, hogy azonosulnunk kellett az ötlettel, a Jóisten által sugalmazott ötlettel. Azért írom ezt, mert a tavalyi családtábor – ami a többihez hasonlóan nagyszerűen sikerült, jól szervezett és szeretetteljes volt – szintén záró miséjén a balatonszárszói templomban jött az ötlet: mi lenne, ha az amúgy is rég

áhított esküvőnket jövőre, a következő táborban ülnénk meg?! A többi pedig már történelem...

Álljon itt egy részlet abból a levélből, amit hazaérkezésünk után pár nappal írtam a résztvevő családoknak, hálaunk jeléül, érzékeltetve, milyen összetartó szeretet jellemezte az idei tábor és ezt az eseményt:

„Kedves családok, szervezők, gyermekvigyázók!

Szeretnénk nektek megköszönni a sok segítséget, szeretetet, hogy osztoztatok boldogságunkban!

Közösségünk tagjaiként, miután csupa jó példával előttünk járva megtanítottatok minket az élő hitre, már nagyon vágytunk rá Hajnival, hogy Isten házában, Isten szent színe előtt fogadjunk hűséget egymásnak! Bár a rokonokkal leegyeztettük, megbeszéltük,

hogy milyen keretek között lesz az esküvőnk, most mégis szájhúzást, sértődést tapasztalunk, ennek ellenére úgy érezzük, hogy életünk legjobb döntését hoztuk meg, azzal, hogy Titeket választottunk!!

Mi mindent Tőletek tanultunk, kaptunk, tapasztaltunk! Veletek, Titeket követve kerültünk közelebb a Jóistenhez. Ezért is volt olyan könnyű azonosulnunk az ötlettel, hogy a családtáborban lenne a legjobb helyen az esemény!

Óriási köszönet NEKTEK mindenért, az előkészületekért, szervezésért és az aznapi »mindenki egyért, egy mindenkiért« hozzáállásért! Ha lehetne, sokszor átélnénk azt a pénteket, mint mikor egy jó filmet vagy könyvet többször is elővesz az ember. Sajnos, ez nem lehetséges, így maradnak az emlékek, életünk legszebb élményének emlékei!! Köszönjük!!!”

Biztosan volt már szerencsétek a következő kifejezésekhez: a SZER-ETET, a GYŰL-ÖLET!? Gyönyörű az anyanyelvünk, rendkívüli módon kifejező tud lenni, ezért is szokták a „lélek nyelvének” hívni. Ebből a megközelítésből a következők jutottak eszembe az idei táborral kapcsolatosan:

Az idei SZERvezőknek is hatalmas köszönet, hogy sok SZERetettel megSZERvezték a mára már hagyományos SZERkezetűnek mondható Családtábort! Ha valamiben hiányunk volt, azt megSZEReztük, ha valami esetleg elromlott, azt megSZEReltük. A misékre, a szentségimádásra vagy esténként mindig előkerültek a hangSZERek, így könnyűSZERrel dalra fakadhattunk.

Idén viszont egy rendhagyó programra is készülhettünk, mégpedig az esküvőnkre, amikor is örök hűséget fogadtunk egymásnak Hajnival SZERelemből az égi SZERetővel SZERződést kötve!

Örülök, hogy ez a SZER, amit Jézus Krisztus ránk hagyományozott – és mielőtt megváltott minket, meg is mutatta, hogyan kell használni – jelen volt a táborban, körül vett minket és fürdőzhettünk benne!

Szeretettel, tisztelettel, zenével!

| DEME TAMÁS |

▶ Első családtáborunk

Nagyobb gyermekeink kértek meg minket, hogy menjünk el a családtáborba. Mi szülők erre nem gondoltunk, nem tudtuk milyen, kicsit talán tartottunk is tőle. Hisz oly sok ember, oly sok igénye...

Végül a döntés megszületett: elmegyünk. A tábor minden várakozásunkat felülmúlta. Megpróbálom röviden összefoglalni az érzéseinket:

- **nyíltság:** Már a bemutatkozó esten teljesen világos lett számunkra, hogy akiket eddig nem ismertünk, ők is őszinte nyitottsággal fordultak felénk. Az ilyen megtapasztalások lépten-nyomon végigkísérték az egész tábor.
- **önfeledt öröm:** A gyermekeink így vetették bele magukat más, ismert és ismeretlen gyermekek társaságába. Szülőként különös érzés volt ilyen biztonságban látni őket.
- **együvé tartozás:** Az imént említett érzéseink mellett az egy családba tartozás érzését István atya aktív részvétele, a szervezők csodálatos hozzáállása adta. Azonban ennek az érzésnek a megkoronázása egyértelműen Tamás és Hajni szentségi házasságkötése volt, ahol mi voltunk a velük ünneplő család.

Összefoglalva: mi nagyon sokat kaptunk tőletek, résztvevőktől. Csak remélni tudom, hogy ennek töredékét mi is vissza tudtuk, tudjuk adni nektek.

| TÜNDE, BARNABÁS, VERONIKA, |
| ADÉL, PÁL, DOROTTYA |

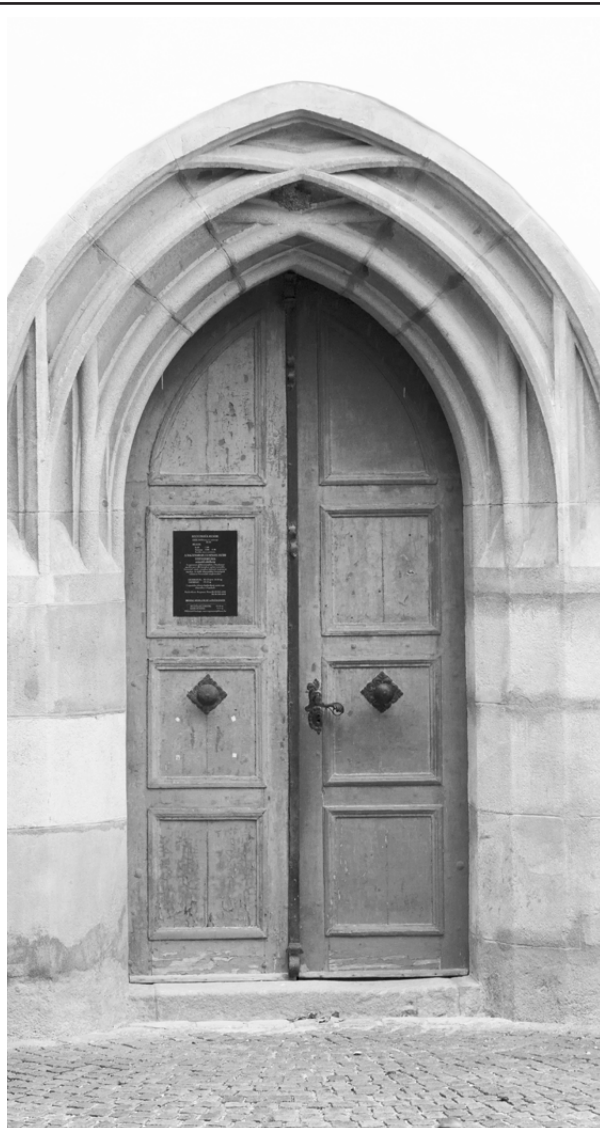

Fotó: Zoller Zoltán

► Az idő lenyomata

Beszélgetés Kőrösi Antal restaurátorral

Fotó: Láng András

Szobrász és restaurátor egy személyben?

Igen. Kolozsvárott végeztem szobrászként, Magyarországra épp harminc éve jöttem át. Voltak itteni kollégák, (Horváth Tibor szobrász-restaurátor) akik segítettek, és megtanították a mesterséget. Ennyi év tán elég arra, hogy elmondhassam: valamit értek hozzá.

Ehhez más szemlélet is kell?

A restaurálás homlokegyenest más. Tényleg alázat kell hozzá: például a szobrok restaurálásánál nem magamat, a saját gondolataimat kell megmutatni, hanem a

szobor alkotójának stílusát gondolkodását, szem előtt tartva, még akkor is, ha ő ügyetlenebb volt, mint én, kell a restaurálást úgy elvégezni, hogy abba semmi ne kerüljön bele abból, ami én vagyok. A síkfelületek esetében nagy okoskodásra nincs szükség.

Itt két stílus, a gót és a barokk ütközik...

Nehéz belebújni a másik bőrébe, de mindenhol a régi dolgok megtartása az elsődleges szempont. Megtalálni azt a mezsgyét, azt a keskeny területet, amitől még az egyik is elfogadható, és a másik is, mert ez az idő lenyomata! Ha az ember mindkét építészeti fajtát tiszteli, amiknek együtt, egymás mellett meg kell férniük, akkor valahol mindig talál megoldást arra, hogy a kettő kibékíthető legyen.

Hogy ment ez a tevékenység, lépésről lépésre?

Az ember megnézi, akárcsak egy kőműves mi, hol hibás. A rossztól természetesen muszáj megszabadulnia, a többit meg ki kell egészíteni. Egy külső felület az időjárásnak is ellent kell, hogy álljon – tehát másképp kell gondolkodni róla.

Ahol a rossz rész vegyszeres megerősítése nem volt lehetséges, azt le kellett vésni. A levéselt felületre réztüskéket rögzítettem. A réztüskéknek ugyanaz a szerepe, mint a rabichálónak. Rögzíti a javítást. A réz nem oxidálódik, és ha idővel be is folya a víz a javítás mögé, az akkor is a helyén marad, ellentétben a vastüskével, ami ha rozsdásodni kezd, akkor a javítás elúszott. Ezután következett a felület vízzel történő portalanítása, átnedvesítése, majd egy finom gúz anyaggal történő átvonása. Erre az így előkészített felületre hordtam fel a színében és szemcseszerkezetében az eredeti felülethez hasonlító javító anyagot. Amikor megkötött, fűrészlappal átkapartam, hogy durva legyen a felülete.

Az, hogy ennyire egységes az egész, pl. itt a támpilér, az nemcsak a javításnak köszönhető, hanem az utólagos festéklazúr rétegnek is. Egy osztrák festékfajta jól beválik: áttetszik magának a kőnek a színe és a tónusa is. Aztán kapott egy vízlepergető réteget,

amit jó lenne kétévenként ismételtetni. De, hát olyan magasra állványozni! A torony bő 500 éve épült, éleit, ablakait kvarchomokból faragták. Nem tudom hol bányászták, talán Szokolyán. Ez elég erős, időt álló kő, a templomhajó ablakkeretei viszont a gyengébb minőségű, vulkáni tufából készültek. Vegyszeres megerősítésük, valamint hidrofobizálásuk elkerülhetetlen volt.

A mester mit mond a maga munkájáról?

Azt hiszem, elégedett lehetek. Az ember úgy van, hogy mindig talál apróságot és kerülgeti: „na még ezt kijavítom, azt kijavítom”. Inkább az a probléma, hogy ha túl sokáig nézelődik az ember, akkor olyat is kijavít, amit igazából nem kellene.

Amitől nagyon félttem, azok épp az északi ablakok: gondolkodtam, hogy mennyire javítsam, hogy a régi koroknak kicsit az íze is megmaradjon. Én is meglepődtem, mert jó, hogy nem javítottam tovább. Olyan szintig kell javítani, amíg az embernek az a benyomása, hogy ez egy régi ablak, de nem romos. Nem újat kell csinálni, ugyanígy, itt lent a torony köveinél is: meg kell hagyni rusztikusabbnak a felületet. Az idő, remélem, majd kijavítja, amit én túljavítottam, azt helyrehozza. Úgyhogy, szerintem elégedett lehetek!

LEJEGYEZTE: HORTOVÁNYI EMŐKE

Nyitott Templomok Éjszakája

Egész estét betöltő műsor templomunk körében. Színvonalas, változatos, sódor kis zeneszámok a Nagymarosi Rézfúvós Kvartett előadásában, miközben megszólalt a Nagymarosi Leánykar! Meglepő képeket, részleteket, sőt tájékoztatást kaptunk az úrkiképzés fogásaiból – folyékony magyarsággal – Luis L. Alvarez, dél-amerikai szakértő-kutatótól, szakiskolánk hegedűtanárától. No, de lássuk Zsuzska és anyukája élményeit!

Nagyon vártam... és nagyon tetszett

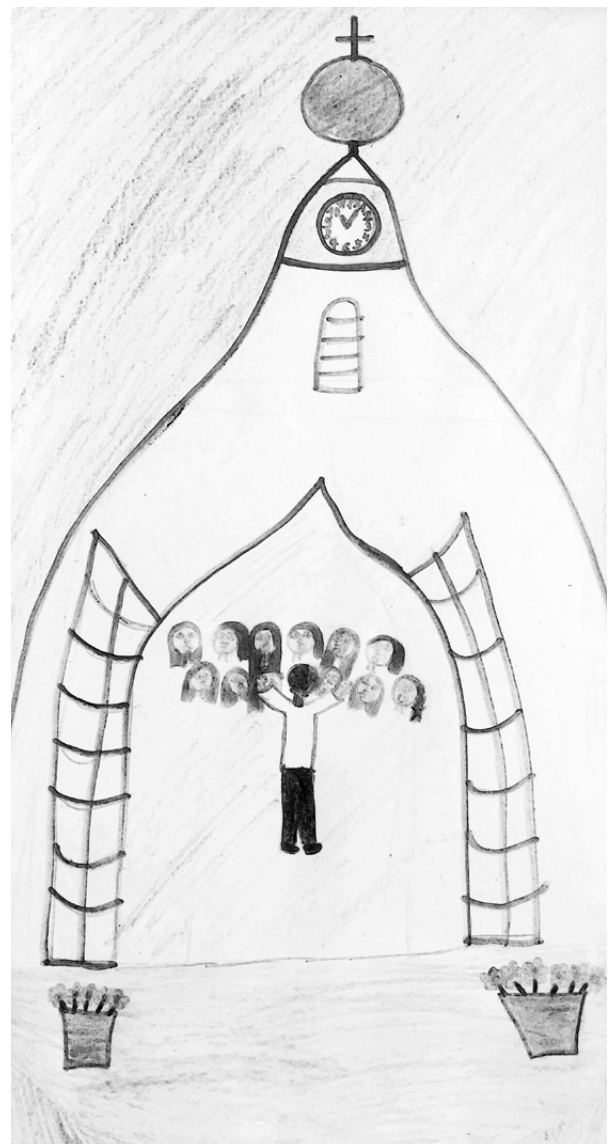
„Szeptember 15-én volt a templomok éjszakája. A mi koncertünk előtt a lányokkal egy gyors próbát

tartottunk, majd elénekeltük a megtanult dalokat. A műsor közepén és a végén a fúvós kvartett játszott. Én nagyon vártam a koncertet, és nagyon tetszett a közösségi házban lévő ürelőadás is.”

Az édesanya szemével

„Áhítattal és nagy szeretettel hallgattuk végig a dalokat. A zenekar is szép élményt nyújtott. Jó volt ott lenni. Köszönet a szervezésért. Pár évvel ezelőtt egy esti séta során, »véletlenül« a templomok éjszakáján tévedtünk a templomhoz, amikor feljuthattunk a toronyba, pont elcsúszva az utolsó csoportot. Reméljük, az ilyen »véletlenek« még sokszor ide vezetnek.”

SZERK.: HORTOVÁNYI EMŐKE

Szlávik Zsuzska: Teli torokból

Zoltai Pál: Tanszer megáldás

▶ Ne siessünk haza

Templomunk búcsúját ünnepeltük

Gyerekkorom búcsúiról leginkább a ringlispíl, vattacukor, kirakodóvásár, a nagyszülőktől kapott zsebpénzből vásárfia szerzése jut eszembe. Ma már édesanyaként nem bánom, hogy ezek az én emlékeim, és gyerekeink egész máshogy ünnepelhetik e jeles napot. Idén egybeesett a Veni Sanctével, mindenki hozhatta a tankönyveit, füzeteit, tolltartóját vagy épp az ellenőrzőjét, hogy a Jóisten segítségét kérje az előttünk álló tanévre.

István atya kérte, ne siessünk haza ezen a napon, vendégül lát mindenkit ebédre. A családtábor végén is ez fogalmazódott meg sokunkban, ne siessünk haza, jó nekünk együtt lenni! Szerencsére sokan elfogadtuk e meghívást, és finom pörköltöt várva, vagy azután mellette, beszélgetve, nevetve múltattuk az időt. Jó nekünk együtt lenni, hisz egy szülő számára igazán megnyugtató, ha végignézi a gyerekeit, kit a focisok között talál, kit a kis játszótéren, kit pingpongütővel a kezében, de mindenki jól érzi magát, és a „*mikor megyünk haza?*” – kérdés is csak akkor hangzik el, mikor már látványosan ürül a plébánia udvara. Köszönjük ezt a nyugodt délutánt, köszönjük István atyának, és köszönjük azoknak, akik a vendéglátásban segítettek!

| CZOCHNÉ BERNI |

Fotó: Zoller Zoltán

Új Karitász Tüzifa Program

Ennek az a lényege, hogy a kiválasztott (a korábbi tapasztalatok alapján megbízhatónak ismert) résztvevők részletfizetés segítségével vásárolják meg tüzelőjüket.

Miért kell ehhez a karitász? Hogy hónapról hónapra „beszedjük” a részlet-összegeket és összegyűjtsük számukra, és a fát egyben vásároljuk meg az Erdészettől. Azonban a részletfizetést a tavalyi fűtési szezon végén, áprilisban kezdtük, a fa pedig október elején kerül szállításra, ebben az időpontban nem fog a teljes összeg a rendelkezésünkre állni. Március végére meglesz, de a fát most kell kifizetni. Ezt a kb. 500 000 Ft-ot kell a karitásznak megelőlegeznie.

| DR. RENDESSY ANNAMÁRIA |

Kuckó hírek

A Szent Rókus Karitász raktára felújítás miatt jelenleg nem működik. Várhatólag novemberben nyit újra a HOZOK-VISZEK ruhaszolgálat.

Kedves Adományozó! Megkérünk, hogy csak használható, tiszta, ma elfogadható holmit ajánlj fel a KUCKÓNAK, olyat, amit adott esetben te magad is fel tudnál venni!

Tisztelt Megajándékozott! Válassz és válassz szabadon, mint eddig! Téged pedig arra kérünk, hogy egy órán belül add át a helyedet másoknak! Hadd részesüljön egyenrangúan a felkínált javakból mindenki, aki csak felkeresi a KUCKÓT!

Impresszum

Kiadja:

Szent Márton Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Megjelenik:

negyedévente

Felelős kiadó:

Gáspár István

Szerkeszti:

Hortoványi Emőke

Főmunkatárs:

Hortoványi Jenő

Munkatársak:

Légrádi Alexa
Légrádi Dávid
Zoller Andrea

Tervező szerk.:

Láng András

Nyomda:

Multiszolg. Bt. Vác

Példányszám:

400

Cserkészkrónika

Fotó: Péntek Judit

Fotó: Péntek Judit

Fotó: Melisek András

Fotó: Péntek Judit

Fotó: Péntek Judit

